

II SA/OI 835/16 - Wyrok WSA w Olsztynie

Data orzeczenia	2016-07-05	orzeczenie prawomocne
Data wpływu	2016-06-20	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie	
Sędziowie	Ewa Osipuk S. Beata Jezielska /przewodniczący sprawozdawca/ Tadeusz Lipiński	
Symbol z opisem	6262 Radni 6391 Skargi na uchwały rady gminy w przedmiocie ... (art. 100 i 101a ustawy o samorządzie gminnym)	
Hasła tematyczne	Ordynacje wyborcze	
Skarżony organ	Rada Miasta	
Treść wyniku	Stwierdzono nieważność uchwały	
Powołane przepisy	Dz.U. 2011 nr 21 poz 112 art. 383 <i>Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy.</i>	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w składzie następującym: Przewodniczący sędzia WSA Beata Jezielska (spr.) Sędziowie sędzia WSA Ewa Osipuk sędzia WSA Tadeusz Lipiński Protokolant referent Marta Kudła po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2016 r. sprawy ze skargi P. M. A. na uchwałę Rady Miejskiej z dnia "[...]", nr "[...]" w przedmiocie wygaśnięcia mandatu radnego stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia "[...]" Rada Miejska w G. - na podstawie art. 383 § 1 pkt 2 i § 2 oraz art. 11 § 1 pkt 5 w zw. z art. 10 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. - Kodeks wyborczy (Dz.U. Nr 21 poz. 112 ze zm., dalej jako: k.w.) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 446 ze zm., dalej jako: u.s.g.) - stwierdziła wygaśnięcie mandatu radnego P. M. A. z powodu utraty prawa wybieralności. W uzasadnieniu podano, że w wyniku wyborów uzupełniających, które odbyły się w dniu "[...]", P. M. A. został wybrany radnym Rady Miasta G. i złożył ślubowanie na sesji Rady w dniu "[...]" Wskazano, że w myśl art. 11 § 1 pkt 5 k.w. prawo wybieralności do organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego (bierne prawo wyborcze) przysługuje osobie mającej prawo wybierania do tego organu. Prawo wybierania do danej rady ma każdy obywatel polski, który najpóźniej w dniu głosowania kończy 18 lat oraz stale zamieszkuje na obszarze tej gminy (art. 10 § 1 pkt 3 k.w.) Podano, że prawo wybierania i wybieralności uzależnione jest od miejsca zamieszkania, a nie od miejsca zameldowania na pobyt stały, gdyż w myśl art. 5 pkt 9 k.w., ilekroć w Kodeksie jest mowa o stałym zamieszkaniami - należy przez to rozumieć zamieszkanie w określonej miejscowości, pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego pobytu. Podniesiono, że zgodnie z art. 383 § 1 pkt 2 k.w. jedną z przyczyn wygaśnięcia mandatu radnego jest utrata prawa wybieralności i wygaśnięcie mandatu radnego z tej przyczyny stwierdza rada w drodze uchwały. Wyjaśniono, że w dniu "[...]" do biura Rady wpłynęło pismo mieszkańca Giżycka, w którym wskazano, że P. M. A. wspólnie z żoną i dziećmi na stałe mieszka w W., gdzie prowadzą wspólnie gospodarstwo domowe i gdzie znajduje się jego centrum aktywności życiowej oraz gdzie ma zarejestrowaną swoją działalność gospodarczą. Podniesiono, że również Komisarz Wyborczy w O. przesłał do wiadomości Przewodniczącego Rady Miejskiej w G. pismo, jakie wystosował do mieszkańca G. w przedmiotowej sprawie. Wskazano, że zgodnie z dyspozycją art. 383 § 3 k.w. przed podjęciem niniejszej uchwały radnemu umożliwiono złożenie wyjaśnień.

Przewodniczący Rady pismem z dnia "[...]" poprosił radnego o pisemne ustosunkowanie się do zarzutów zawartych w piśmie mieszkańca. Radnemu umożliwiono także złożenie wyjaśnień podczas wspólnego posiedzenia komisji Rady, a także na sesji Rady w dniu "[...]". Podano, że po rozpatrzeniu całości sprawy Rada uznała, że radny nie mieszka w G.

Na powyższą uchwałę skargę wniósł P. M. A., wnosząc o stwierdzenie jej nieważności. Zarzucił naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w sytuacji gdy logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym ocena tych dowodów prowadzi do wniosku, że skarżący stale przebywa na terytorium G., prowadzi aktywną działalność w G., reguluje zobowiązania publiczno-prawne przed G. organami skarbowymi, wiąże swoją przyszłość oraz przyszłość swojej rodziny z G. Podniósł także, że uzasadnienie uchwały zostało sformułowane w sposób uniemożliwiający skarżącemu poznanie motywów jej podjęcia, w tym przede wszystkim okoliczności oraz dowodów na podstawie, których została podjęta oraz dokonanej wykładni przepisów prawa, w tym przede wszystkim rozumienia pojęcia prawnego stałego zamieszkania, a ponadto że dokonano błędnej wykładni art. 5 pkt 9 k.w. W uzasadnieniu podał, że w donosie, na podstawie którego podjęto uchwałę, nie przedstawiono żadnego dowodu lub uprawdopodobnienia tezy o związku skarżącego z innym miastem niż G., a projekt uchwały został przyjęty pod obrady z informacją z konta z portalu społecznościowego, na którym skarżący dwukrotnie miał się zalogować poza miastem, tj. między innymi w W. Zdaniem skarżącego Rada wielokrotnie przekroczyła swoje uprawnienia, żądając od niego ujawnienia tzw. informacji wrażliwych, które zostały objęte szczególną ochroną w ustawie o ochronie danych osobowych. Wyjaśnił, że jego dzieci urodziły się w W., ale fakt ten wynikał z sytuacji położniczej w szpitalu miejskim w G. i stopnia skomplikowania porodu. Wskazał, że twierdzenie jakoby wspólnie z małżonką prowadził gospodarstwo domowe w W. są całkowicie bezpodstawne, albowiem przebywanie żony i dzieci w tymże mieście wiąże się z koniecznością pozostawania pod opieką lekarską. Podniósł, że podczas posiedzenia komisji domagano się przeprowadzenia wizji lokalnej w miejscu zamieszkania skarżącego i dwoje radnych dokonało rewizji mieszkania i rzeczy osobistych skarżącego, a także odbyło rozmowy z zastanym sąsiadem oraz przyjaciółmi skarżącego, którzy potwierdzili jego zamieszkanie. Z przebiegu wizji lokalnej rewidujący nie chcieli sporządzić protokołu lub próby zapisu w sposób umożliwiający jak najlepsze przedstawienie zastanego stanu Radzie. Zarzucił przy tym, że komisja doraźna nie miała prawa wnioskować o przeprowadzenie rewizji pod adresem miejsca zameldowania radnego oraz żądać od niego ujawnienia informacji wrażliwych, lecz winna się skoncentrować na udokumentowanym prawnie stanie faktycznym i oświadczeniach radnego. Wskazał ponadto, że prawo wybierania i wybieralności w dniu wyboru określone jest jednoznacznie poprzez wpisanie do spisu powszechnego wyborców, w którym skarżący się znalazł i w którym figuruje nadal. Ponadto zdaniem skarżącego uchwała została podjęta z naruszeniem przepisów Statutu Miasta G., zgodnie z którymi projekt uchwały powinien określać w szczególności źródła sfinansowania realizacji uchwały, a także powinien zostać przedłożony Radzie wraz z uzasadnieniem, w którym należy wskazać potrzebę podjęcia uchwały oraz informację o skutkach finansowych jej realizacji, czego projekt przedmiotowej uchwały nie zawierał. Uchwała zaś wiąże się z koniecznością środków na organizację wyborów uzupełniających. Ponadto w ocenie skarżącego jedynym uprawnionym organem do sporządzenia projektu przedmiotowej uchwały był burmistrz miasta, a nie członek Rady. Skarżący zarzucił, że Rada nie przedstawiła żadnego uzasadnienia merytorycznego dla wygaśnięcia mandatu skarżącego. Wskazał, że zamiar stałego pobytu ma charakter subiektywny i z tego powodu dla jego oceny należy kierować się oświadczeniami osoby zainteresowanej, jak również konieczne jest też uwzględnienie okoliczności zewnętrznych mogących świadczyć o tym, że dana osoba rzeczywiście zamierza stale przebywać w tej miejscowości.

Skarżący podkreślił, że ma stałe miejsce zamieszkania w G. przede wszystkim ze względu na wyznaczenie siedziby swojego przedsiębiorstwa, rozliczenia podatków przed Urzędem Skarbowym w G., adres stałego zameldowania, oświadczenia składane przez osoby trzecie oświadczenia, czynienie przez skarżącego nakładów na nieruchomości w G., znaną powszechnie działalność społeczno-charytatywną oraz polityczną skarżącego na rzecz G., fakt przynależności skarżącego do parafii w G. Podał, że jako radny jest w pełni zaangażowany w życie codzienne miasta i mieszkańców, co jest wyznacznikiem stałej fizycznej obecności oraz wyrażenia woli stałego zamieszkania w G. Ponadto wskazał, że rada naruszyła przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, albowiem nie dążyła do wyczerpującego i całościowego zebrania materiału dowodowego, a jej działania ograniczyły się do posiedzenia komisji doraźnej, na której odbyło się wysłuchanie radnego, dokonania wizji lokalnej i rewizji oraz oparciu się na niepotwierdzonych w żaden sposób twierdzeniach, nieokreślonego mieszkańca, wysuniętym na podstawie informacji pobrane z portalu społecznościowego. Przy czym Rada nie dawała posłuchu oświadczeniom oraz faktom powszechnie znanym jak i ogólnodostępnym za pomocą platform urzędowych, rejestrów itp. W związku z tym Rada nie oceniała, czy dana okoliczność została udowodniona, na podstawie całości materiału dowodowego, a jedynie kierowała się subiektywnym odczuciem, bez powołania się na stosowną wykładnię prawa i dokonując jej dowolnej interpretacji.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Miasta G. – reprezentowany przez r.pr. P. W. - wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu podano, że radnym w danej gminie może być jedynie osoba mająca na terenie tej gminy stałe miejsce zamieszkania. W prawnej konstrukcji miejsca zamieszkania występują łącznie dwa elementy, tj. przebywanie w sensie fizycznym w określonej miejscowości oraz wola, zamiar stałego pobytu. Ponieważ miejsce zamieszkania zależy od zamiaru, a więc od woli konkretnej osoby, to o tej woli decydują nie tylko deklaracje osoby zgłaszane o związku z określoną sytuacją, ale obiektywne okoliczności faktyczne wskazujące na zamiar oczywisty. Zameldowanie, jako instytucja prawa administracyjnego, nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego, a jest jedynie czynnikiem ułatwiającym ocenę istnienia przesłanek z art. 25 k.c. Miejsce zamieszkania nie musi pokrywać się z miejscem zameldowania osoby fizycznej, które jest okolicznością o charakterze administracyjnoprawnym. Również fakt posiadania przez osobę fizyczną lokalu mieszkalnego, czy też innej nieruchomości na obszarze danej jednostki samorządu terytorialnego nie ma znaczenia dla ustalenia faktycznego miejsca zamieszkiwania. Wskazano, że skarżący niewątpliwie jest związany z G., gdyż tu mieszkają jego rodzice, ma swój pokój w domu rodzinnym, trzyma swoje rzeczy, w Urzędzie Skarbowym w G. rozlicza podatki, ma dużo znajomych, jest działaczem stowarzyszenia Aktywne G. Jednakże centrum życiowe skarżącego skupia się w W., gdzie mieszka z żoną i dziećmi. Podano, że żona jest zatrudniona w firmie w W. i tam świadczy pracę, a obecnie przebywa na urlopie macierzyńskim. Dzieci urodziły się również w W. i tam pozostają pod opieką lekarza. Skarżący wprowadził zarejestrowaną działalność gospodarczą w G., ale wszelkie zmiany związane z jej zawieszeniem czy też podjęciem zgłasza w Urzędzie Miasta W., co jednoznacznie potwierdza jego pobyt w tym mieście. Wskazano, że z oświadczeń majątkowych skarżącego wynika, że jest zatrudniony w firmie w W. Okoliczności te w pełni uzasadniają stwierdzenie, że skarżący nie mieszka na stałe w G., a jego mandat radnego wygaś.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje:

Podnieść należy, iż w myśl art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2014r., poz. 1647) sądy administracyjne sprawują kontrolę wykonywania administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. Zatem rozpoznając skargę na akt

jednostki samorządu terytorialnego Sąd dokonuje jedynie oceny, czy przy jego wydaniu nie zostały naruszone przepisy prawa materialnego bądź też procesowego, nie będąc przy tym związany zarzutami i wnioskami skargi oraz podstawą prawną – art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012r., poz. 270 ze zm., dalej jako: p.p.s.a.).

Skarga wniesiona w niniejszej sprawie jest zasadna.

Przedmiotem skargi jest uchwała stwierdzająca wygaśnięcie mandatu radnego w trybie określonym w art. 383 § 2 k.w. w zw. z art. 383 § 1 pkt 2 k.w., czyli z powodu utraty prawa wybieralności lub nieposiadania go w dniu wyborów. Zgodnie bowiem z art. 11 § 1 pkt 5 w zw. z art. 10 § 1 pkt 3 lit. a) k.w. bierne prawo wyborcze ma obywatel polski oraz obywatel Unii Europejskiej niebędący obywatelem polskim, który najpóźniej w dniu głosowania kończy 18 lat, oraz stale zamieszkuje na obszarze tej gminy. Przy czym spór dotyczy kwestii stałego zamieszkiwania przez radnego na terenie gminy.

Wyjaśnić należy, że Kodeks wyborczy w art. 5 pkt 9 wprowadza definicję stałego zamieszkania, stanowiąc że pod tym pojęciem należy rozumieć zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego pobytu. Definicja ta nie różni się zatem znacznie od pojęcia miejsca zamieszkania osoby fizycznej, występującego w art. 25 Kodeksu cywilnego. Czynnikiem wyróżniającym jest wynikające z art. 5 pkt 9 k.w. wskazanie adresu. Jednakże Kodeks wyborczy nie wiąże stałego zamieszkania z zameldowaniem. Instytucja zameldowania ma bowiem charakter wyłącznie ewidencyjno-porządkowy. Nie można utożsamiać miejsca zamieszkania z miejscem zameldowania na pobyt stały, gdyż z czynnością zameldowania nie wiąże się nabycie jakichkolwiek praw bądź obowiązków (zob. K. Właźlak, Wybrane aspekty wyborów samorządowych w orzecznictwie sądów administracyjnych, "Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego" 2012 r., nr 3, s. 77; K. Skotnicki, Zasada powszechności w prawie wyborczym. Zagadnienia teorii i praktyki, Łódź 2000r., s. 22-24.). Jak wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 kwietnia 2013r. (sygn. akt II OSK 479/13 LEX nr 1337428) o miejscu zamieszkania decydują dwie przesłanki faktyczne, tj.: przebywanie w znaczeniu fizycznym w określonej miejscowości (corpus) i zamiar stałego pobytu (animus) w niej, albowiem tylko ich łączne występowanie decyduje o miejscu zamieszkania w danej miejscowości. Wprawdzie wyrok ten został wydany po rządami poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 16 lipca 1998r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, powiatów i sejmików województw (t.j.: Dz.U. , z 2010r. Nr 176, poz. 1190 ze zm.), ale kwestie prawa wybieralności były w tym akcie regulowane w sposób analogiczny. W wyroku tym stwierdzono przy tym, że faktyczne przebywanie w danej miejscowości nie może być rozumiane jedynie jako pobyt wymuszony koniecznością wykonywania w niej swych obowiązków pracowniczych czy zarobkowych, ale musi mieć ono jednocześnie cechy założenia tam ośrodka swoich osobistych i majątkowych interesów. Przebywanie w miejscowości bowiem musi wiązać się ze skupieniem w niej życiowej aktywności, związanej nie tylko z pracą, ale również z rodziną. Rozpatrując drugą przesłankę decydującą o stałym miejscu zamieszkania, tj.: zamiaru przebywania należy mieć na uwadze, że składnik mentalny animus nie może być oceniany tylko i wyłącznie na podstawie wewnętrznego przekonania, pozytywnego stosunku emocjonalnego do danej miejscowości, czy wreszcie deklaracji słownej lub zapewnień. Aby był on wiarygodny musi jeszcze wyrażać się w postaci konkretnych sprawdzalnych zachowań - które będą jego potwierdzeniem. Nie wystarczy więc w tej mierze jedynie złożenie oświadczenia, czy zapewnień przez zainteresowaną osobę o danym zamiarze. Muszą temu oświadczeniu jeszcze towarzyszyć codzienne czynności faktyczne i prawne, które będą jego wyrazem.

Animus musi być więc wystarczająco uzewnętrzniony w postaci określonych zachowań, w szczególności czynności prawnych (administracyjnych, pracowniczych, cywilnoprawnych, rodzinno-prawnych).

Podnieść także należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 lutego 2006r. (sygn. K 9/05) stwierdził, że okoliczność wpisania do rejestru wyborców w gminie stanowi czynność formalną, nie jest natomiast warunkiem przynależności do wspólnoty samorządowej, a tym samym nie powinna być uważana za przesłankę związanych z tą przynależnością praw wyborczych. Decyzja o wpisie do rejestru wyborców nie ma znaczenia rozstrzygającego w przedmiocie oceny posiadania biernego prawa wyborczego.

Należy jednak wskazać, że stwierdzenie wygaśnięcia mandatu radnego z powodu braku prawa wybieralności winno być wykazane za pomocą odpowiednich środków dowodowych. Jak bowiem podniesiono w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2015r. (sygn. akt II OSK 3229/14, dostępny w Internecie) legitymację do sprawowania mandatu radnego stanowi wola mieszkańców podstawowej jednostki samorządu, wyrażona w głosowaniu powszechnym. W procedurze wygaszania mandatu pochodzącego z wyborów powszechnych, stosując normy określające przesłanki jego wygaśnięcia w określonym stanie faktycznym, trzeba mieć na uwadze, że wykładnia tych norm prowadząca w efekcie do utraty mandatu, a zwłaszcza swoisty rygoryzm procedury wygaszania mandatu, dotyczą nie tylko biernego, ale również czynnego prawa wyborczego mieszkańców, gdyż akt wyborczy jest unicestwiony przez rozstrzygnięcie organu administracji. Instytucja wygaśnięcia mandatu nie powinna zatem prowadzić do pochopnego i niezgodnego z prawem zniweczenia wartości podstawowej dla funkcjonowania społeczności lokalnej, jaką jest wybór członków organu stanowiącego w wyborach powszechnych, bezpośrednich i tajnych (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 listopada 1998r. (sygn. K. 39/97). Wprawdzie – wbrew zarzutom podniesionym w skardze – przy podejmowaniu uchwały stwierdzającej wygaśnięcie mandatu radnego nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż organ uchwałodawczy jakim jest rada nie prowadzi postępowania administracyjnego. Jednakże nie zwalnia to rady z obowiązku ustalenia w sposób obiektywny, czy radny zamieszkuje stale w gminie, w której jest zameldowany, i czy w tym miejscu stałego zamieszkiwania koncentruje się jego życie osobiste i rodzinne. Zatem winna przede wszystkim zgromadzić niezbędne dokumenty.

W niniejszej sprawie rada podjęła uchwałę opierając się głównie – jako wynik z jej uzasadnienia - o treść pisma jednego z mieszkańców gminy oraz załączników do tego pisma, w którym stwierdzono, że skarżący nie zamieszkuje na terenie gminy. Do akt sprawy dołączono także oświadczenia majątkowe radnego, ale z uzasadnienia uchwały nie wynika, jakie okoliczności zostały ustalone na tej podstawie. Dopiero w odpowiedzi na skargę wskazano, że z oświadczenia tego wynika, że radny jest zatrudniony w firmie T w W. Nie wiadomo jednak, na jakiej podstawie ustalono, że miejscem wykonywania zatrudnienia jest W, gdyż informacja ta nie wynika z powołanego oświadczenia. Ponadto w piśmie z dnia "[...]" skarżący wyjaśnił, że oświadczenie majątkowe było składane w 2015r. i dotyczyło roku 2014r., kiedy to nie był radnym w gminie miejskiej G. Okoliczność ta nie została wyśniona. Ponadto w uzasadnieniu uchwały powołano się na fakt zarejestrowania działalności przez skarżącego w W, podczas gdy skarżący dołączył do skargi wypis z centralnej ewidencji i działalności gospodarczej, gdzie jako adres głównego miejsca wykonywania działalności przez skarżącego wskazane jest G. W odpowiedzi na skargę (a nie w uzasadnieniu uchwały) wskazano, że wprawdzie skarżący ma zarejestrowaną firmę w G, ale wszelkie zmiany zgłasza w Urzędzie Miasta w W. Okoliczność ta nie została jednak wyjaśniona. Wprawdzie do akt sprawy dołączono wydruk komputerowy określony jako:

"historia wpisu", ale nie wiadomo czego wpisy te dotyczą i czy faktycznie działalność prowadzona przez skarżącego była wcześniej prowadzona w W. i w jakim okresie. Zwrócić też należy uwagę, że zgodnie z art. 383 § 3 k.w. skarżącemu umożliwiono złożenie wyjaśnień przed podjęciem uchwały - zarówno na posiedzeniu komisji rady, jak i na sesji Rady - i w tym zakresie nie naruszono prawa. Jednakże w uzasadnieniu uchwały w żaden sposób nie odniesiono się do wyjaśnień złożonych przez radnego. Za takie odniesienie trudno bowiem uznać stwierdzenie, że "po rozpatrzeniu sprawy Rada uznała, że radny nie mieszka w G.". Także fakt skierowania do Przewodniczącego Rady pisma Komisarza Wyborczego w O nie stanowi uzasadnienia dla podjęcia przedmiotowej uchwały. W piśmie tym zawarto jedynie wyjaśnienia odnośnie trybu i organu właściwego do stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego. Komisarz wyborczy nie odnosił się w nim do podnoszonych przez mieszkańca gminy zarzutów, wskazując że nie jest do tego uprawniony.

W tym stanie rzeczy nie sposób jest zatem ocenić, czy zaistniały przesłanki do stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego. Przy czym wyjaśnić należy, że w powołanym wyżej wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2015r. (sygn. akt II OSK 3229/14) stwierdzono, że Sąd badając zaskarżoną uchwałę pod względem legalności, nie jest zobligowany do dokonywania własnych ustaleń, bowiem to z jej treści muszą wynikać wykazane przez organ niebudzące wątpliwości fakty, które przesądziły o stwierdzeniu przesłanek wygaśnięcia mandatu radnego. Uchwała taka winna wskazywać okoliczności, które rada gminy uznała za udowodnione oraz dowody, na których się oparła i przyczyny odmowy przypisania mocy dowodowej oświadczeniom, czy dokumentom, które zostały pominięte przy czynieniu ustaleń. Uzasadnienie uchwały powinno być na tyle szczegółowe, aby możliwa była ocena motywacji towarzysząca radzie przy podejmowaniu uchwały. Natomiast działanie organu władzy publicznej, mieszczące się wprawdzie w jego kompetencjach, ale noszące znamiona arbitralności, nie może być uznane za zgodne z prawem.

Natomiast skarżącemu należy wyjaśnić, że bezzasadne jest powoływanie się na zapisy Statutu i twierdzenie, że projekt uchwały w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały winien zawierać informację o skutkach finansowych i że winien być on przedłożony przez Burmistrza. Zaskarżona uchwała została podjęta w oparciu o przepisy Kodeksu wyborczego, który takich wymogów nie zawierają.

W związku z powyższym Sąd – na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. – Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.